

Rozhovor s Alainem de Benoist pro francouzské stránky Boulevard Voltaire vedl Nicolas Gauthier.

Nicolas Gauthier: V souvislosti s útokem v Charlie Hebdo demonstrovaly na jeho podporu v ulicích Paříže celkem čtyři miliony lidí. Jestliže taková podpora byla vyjádřena časopisu, který měsíčně zřídka prodal více než 30 tisíc výtisků, jsme svědky něčeho mimořádného. Jedná se podle vašeho názoru o velkou chvíli národního sjednocení, nebo spíše kolektivního poblouznění?

Alain de Benoist

Alain de Benoist: Zmiňované protesty by měly smysl, pokud by se omezily na celonárodní odmítnutí terorismu francouzskými občany. Jenže šlo o demonstrace organizované vládou a politickými stranami a to jejich význam posunulo k obrovské vlně vnitřního ztotožnění se s obětmi, což nejlépe vystihuje onen slogan „Je suis Charlie“, vyhlašovaný v orwellovském duchu jako nové zaklínadlo myšlenky francouzského republikanismu. Od té chvíle nejde o odsouzení vrahů a útočníků, nýbrž o sebeidentifikaci s „hodnotami“ *Charlie Hebdo*, to znamená s kulturou rouhání a výsměchu.

Během těchto protestů jsme byli svědky toho, jak se Francie ponořila do stavu bezmyšlenkovitosti a laciného moralizování. Zvony chrámu Notre Dame vyzváněly na památku „knězobijců“, vyhlašovala se „národní jednota“ Francie, ovšem s vyloučením **Front National**. Proklamovaná tzv. svoboda projevu se smrškla na hájení práva na zesměšňování náboženství a na právo zavřít komika Dieudonného. Karikaturisté začali být posuzováni podle „správnosti“ objektů jejich práce. (Mohamed, souložící s prasetem: jak vtipné! Christine Taubira /ministerně spravedlnosti v Hollandově vládě, pozn. překl./, vyobrazena jako opice: netolerovatelné!)

Jednalo se věru o surrealistický spektakl! Světoví lídři pochodovali ulicemi Paříže a pěli chvalozpěvy na tiskovinu, o které týden nazpátek stěží slyšeli. Davy lidí, připomínající lačné zombie, braly podobně jako při uvedení nového iPhone na trh útokem novinové stánky, aby skoupily poslední číslo *Charlie Hebdo*. Heslo „Je suis Charlie“ dokonce ve své frekventovanosti nahradilo tak notoricky známé symboly jako je stuha solidarity s lidmi trpícími AIDS nebo „Touche pas à mon pote“ („Nedotýkej se mého přítele“, logo sdružení **SOS Racisme**, pozn. překl.) Každý je hodný, každý je Charlie, ve velkém hospicu Západu, který se přeměnil ve školku. Přitom sami redaktoři *Charlie Hebdo*, kteří nechtěli nic, jen být

„konsenzuální“, by sami jako první byli omráčeni tímto společenským spektaklem, který se je rozhodl kanonizovat. Pokud jde o džihádisty, ti se jistě též dobře zasmáli; průvod ovcí na vlky nikdy dojem neudělá.

NG: Můžeme podle vašeho názoru tyto průvody přirovnat ke gaullistickým pochodům na Champs-Élysées v roce 1968, pochodům proti Jean-Marie Le Penovi v roce 2002 nebo nárůstu „Manif pour tous“? [1]

AdB: Nemyslím si. Z pohledu Vallse a Hollanda měla demonstrace přinejmenším šest cílů; marginalizovat Národní frontu a Republikány (kteří do té pasti spadli po hlavě), ve jménu „svaté unie“ [2] mobilizovat Francouze kolem zdiskreditovaného establishmentu, ospravedlnit angažmá Paříže v další nesmyslné válce na Blízkém východě (srovnej se situací po útocích v Paříži, viz např. Francie vyslala do bojů proti IS letadlovou loď Charles de Gaulle, pozn. překl.), předložit plán na vytvoření evropského policejního režimu, kde víme už předem, že nepůjde jen o monitorování islamistů (sám Valls prohlásil, že „výjimečná opatření“ rozhodně nebudou „výjimečným stavem“!), přesvědčit nás, že terorismus je především důsledek situace na Blízkém východě, než imigrace a situace v *banlieues* (v tomto kontextu – chudinské předměstské panelákové čtvrti s regulovaným nájemným /HLM/, pozn. překl.), a konečně nás utvrdit v přesvědčení, že Francie jako věrný vazal amerického chalífátu nikdy nepřestane po boku západních spojenců podporovat růst islamismu neschopností poučit se z vlastních chyb za kouřovou clonou „střetu civilizací“. (Putin samozřejmě nebyl pozván!) Je třeba uznat, že výše zmíněných cílů bylo každopádně dosaženo.

Jsem vinen tím, že jsem v předchozím rozhovoru mluvil pod tlakem spontánních emocí. To, k čemu byli novináři z *Charlie Hebdo* oprávněni – nikoli však nešťastný francouzský rukojmí Hervé Gourdel (zavražděný v Alžírsku v říjnu 2014, pozn. překl.) – ve skutečnosti získalo spíše podobu společenských a mediálních příkazů, velké postmoderní fabriky na výrobu citů a emocí. Vydalo by na celou knihu detailně analyzovat tento mistrovský tah, kdy se doslova během několika hodin podařilo lidový hněv nasměrovat ve prospěch oddanosti „republikánským“ hodnotám dominantní ideologie „národní jednoty“, především určené k nápravě strmě klesající popularity současné hlavy státu ve Francii. Vládnoucí třída se tak zdá být tím, kdo má největší profit z emocí, které se vzedmuly bezprostředně po útocích.

NG: V uplynulých dnech bylo možné zaznamenat návrat protimuslimských výpadů a útoků (např. útoky na mešity). Překvapuje vás to?

AdB: Ano, zejména proto, když si uvědomuji, že jedním z cílů útoků islamistů je rozdmýchávání další islamofobie, kterou islamisté považují za upřednostňovaný „urychlovač radikalizace“ (*vecteur de radicalité*). Islamisté zbožňují islamofoby a jistě si přejí, aby jich bylo více. Oni vědí, že čím více muslimů se bude cítit nemuslimy odmítáno, tím více mohou doufat, že se jim je podaří přitáhnout na svou stranu. Džihádisté ujišťují ostatní muslimy, že právě oni reprezentují „pravý islám“ a islamofobové jim usnadňují práci, když říkají, že není rozdíl mezi islámem a islamismem. Ti první páchají útoky, zatímco druzí by nejraději znásobili útoky proti těm, kdo „odmítají západní způsob života.“ (rozuměj: krásný globalizovaný životní styl poslušného konzumerismu). Islamofobové tak představují užitečné

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

idioty radikálního islámu.

V době alžírské války, jak známo, nám nevadili muslimští **harkíové** (muslimové a etničtí Alžířané, kteří zůstali věrní francouzské vládě v době alžírské války v letech 1954-1962, pozn. překl.), ani jejich mešity. Pokud jde o mě, neudělám islamistům radost tím, že se ze mě stane islamofob. A stejně tak nebudu dopřávat sluchu fantasmagoriím o muslimské Francii, které mechanicky spojují islám s terorem, podobně jako to kdysi mnozí autoři (například **Drumont**) činili v případě Židů a peněz.

Poznámky DP:

[1] Demonstrace v Paříži a Lyonu proti připravovanému zákonu o rodině, sdružené pod hlavičkou sdružení **La Manif pour tous** (Manifestace pro všechny).

[2] Co se týče francouzského „union sacrée“ - výraz „(S)svatá unie“ se sice v češtině používá, ale ve smyslu svaté unie Kristovy, případně francouzské Katolické ligy. Alain de Benoist zde však naráží na politické příměří (**Union sacrée 1914-1918**), během kterého se levice v průběhu 1. světové války zavázala nebýt v opozici vůči vládě nebo vyhlašovat stávky.

Rozhovor s Alainem de Benoistem **Entretien avec Alain de Benoist: Les islamophobes sont les idiots utiles de l'islamisme radical** vyšla na stránkách Boulevard Voltaire 18. ledna 2015. Pro Délský potápěč do angličtiny přeložil Eugène Montsalvat. Český překlad František Klášterský.